NATHALIE AZOULAI

LA NOIA PERFECTA

Traducció d'Emili Manzano

Empúries narrativa

Nathalie Azoulai

La noia perfecta

Traducció d'Emili Manzano

Editorial Empúries
Barcelona

Primera edició: maig del 2023

Títol original: *La fille parfaite*

© P.O.L., éditeur, 2022

© de la traducció: Emili Manzano, 2023

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.611-2023
ISBN: 978-84-18833-94-6

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

PEFC
PEFC/14-38-00305
Certificat PEFC
Aquest llibre procedeix de boscos gestionats de forma sostenible i fonts controlades
www.pefc.es

Em van trucar a mi. Sens dubte perquè el meu cognom apareix sovint en els seus contactes, la seva agenda, les seves notes. O perquè el meu nom rima amb el seu. O no sé per què. El cas és que el policia em va demanar si jo era jo i em va amollar la notícia. No hi ha una altra paraula, va dir «penjada», i aquesta paraula va estar a punt d'esclafar-me. Si m'haguessin tirat un sac ple de plom a la cara, no m'hauria fet més efecte.

L'Adèle, penjada.

L'Adèle penjada com un home.

Els homes es pengen; les dones no tant. Almenys en la nostra època, perquè en altre temps, a l'edat mitjana, les dones també es penjaven, les pageses, als boscos, als masos. Calen arbres, branques i masos, per penjar-se; cal l'olor dels fems, dels purins, una corda humida i negra de brutor. Quan un es penja no sol fallar. Tanmateix, sembla que el suïcidi és menys fatal entre les dones, perquè sovint és més un crit d'atenció que un crit a la mort. Bé, tampoc és que en fes un estudi, només vaig mirar pel damunt dues o tres webs quan era al taxi. Vaig veure que els maies tenien una deessa del suïcidi que es deia

Ixtab, i que el suïcidi era més noble si l'executaves penjant-te.

No plorava. Tan sols constatava que no tenia ganes de vomitar mentre mirava la pantalla del telèfon; normalment, aguanto un minut fins que m'arriben les nàusees, però en aquell moment, cosa rara, tenia l'estómac tan tibat com la nuca, més rígida que mai.

Va ser la Vera qui la va trobar, la seva portera. Guardiana no només de l'edifici, sinó també d'ella. L'Adèle no podia viure sense la seva guardiana, l'adorava, l'hi consultava tot. Fins i tot per a això. Seria una desgràcia, deia, si la Vera marxés, si deixés l'edifici, em moriria, pst, pst, no he dit res, ni una paraula, ni una síl·laba d'aquesta desgràcia que podria passar, que la Vera es divorciï, es mudi, que canviï de vida. Ja està, ja te n'he parlat massa, no ho hauria d'haver fet, ja està, ara això passarà i estaré perduda.

La Vera feia dissabte a casa seva molts dies per setmana. Hores i hores, de manera exagerada, perquè només eren tres, no embrutaven tant, però a l'Adèle tant li feia, li pagava per tenir-la a prop. Darrere d'ella. Perquè, deia, podia passar moltes hores fent feina quan la Vera posava ordre, es movia, moltes hores arraulida en el niu dels seus sorolls, el drap, l'escombra, fins i tot l'aspiradora que rodava sobre el parquet. Els sorolls petits, els grans, tots li anaven bé. Aquells dies s'organitzava per no anar al laboratori. El que més li agradava era quan la Vera espolsava els mobles, les lliscades esmorteïdes de la ceràmica, els drings del vidre, aquells gestos de la Vera, tan aplicats, tan precisos, que amb una nuvolada de xuf-xuf aixequen i tornen a posar les coses al mateix lloc. Només la seva presència em fa aquest efecte, m'entens?, em deia. I si hagués estat això?

I si la Vera, justament, hagués vingut per anunciar-li que se n'anava? L'hi he demanat tot d'una, però no, no se n'anava, m'ha repetit mentre plorava, ara sí, potser ara sí que se n'anirà, amb una desgràcia com aquesta és impossible quedar-se. La Vera ha afegit que en Luc i en Nicolas eren a l'avió, tornaven des de Noruega amb urgència. En Luc hi havia anat per feina, i havia aprofitat per endur-se'n el petit i mostrar-li els fiords. L'Adèle no me n'havia parlat, d'aquest viatge, cosa que em va estranyar. Va ser la Vera que va dir a la policia que em truquessin a mi.

Quaranta-sis anys, l'edat de l'Adèle. També la meva.

46.

El ple estiu del seu quaranta-sisè any, de fet el quaranta-setè, al mes de juny, el zenit de l'any. Si ho hagués sabut. Ho sabia. Era una de les seves teories: la gent neix amb una xifra marcada, amb el nombre d'anys que viuran a sobre del cap, una aurèola que engega totes les vides com a comptes enrere que giren en silenci. No t'imaginis que sigui una cosa que fa soroll, te n'oblides, però si cadascú, en el fons, sap quants anys ha de viure, quin efecte fa?, es preguntava l'Adèle. Dona més intensitat? Més angoixa? En qualsevol cas, des del punt de vista de les desigualtats, ja quedaria tot ben clar, comprendríem ja d'entrada que el món és desigual, que es pot lluitar, és clar, però que és millor saber-ho, no fer-se il·lusions esbojarrades ni somiar amb coses que no existeixen. Tanmateix, hi hauria nadons pobres aureolats amb desenes d'anys i nadons rics més mal dotats, això faria canviar les coses, embullaria les cartes, sacsejaria els discursos preconcebuts. ¿Això crearia un sentiment d'injustícia o de compensació? O bé, al contrari...? I ja hi tornava a ser! L'Adèle es plantejava cada detall, passa-

va pel sedàs cada acció subsegüent, cada ramificació, cada efecte dominó, el seu joc preferit.

Naturalment, amb el compte que s'acaba avui per a ella, a quaranta-sis anys, contemplo el meu, que queda obert, una mica astorada. De quantes hores, mesos, anys, li passaré al davant? Seré, per casualitat, segons la seva teoria, una dotada, una noia nascuda amb una gran corona sobre el cap, més bella, més feixuga, més dotada que la seva? Jo, que durant tots aquests anys he pensat que sobre el meu cap, justament, no hi havia altra cosa que una mica de vent entre els cabells.

Davant la Vera, que no aturava de plorar mentre repetia «Penjada, penjada», i llavors «Per què?, per què?», i abans de pujar a veure-la, confesso que la primera imatge que m'ha traspassat ha estat la d'un cos de sirena clavat en una biga.

Quan tenia quinze anys, l'Adèle va decretar que a la seva vida hi hauria matemàtiques i sirenes. No tenia vuit anys, ni dotze, no, en tenia quinze i anava a l'institut. És una cosa seriosa, em deia, el meu somni seria estudiar matemàtiques al matí i al vespre solcar aigües turqueses com una sirena. I no era un desig irrealitzable, s'entrenava. Anava a la piscina força cops per setmana i dirigia el seu cos com un cilindre empès per l'energia dels braços, que feien crol, feien crol, fins que sentia que les cames s'acoblaven i ondulaven juntes, des de la cintura fins a la punta dels dits dels peus, i sense fer sabonera. M'explicava les sessions, detallava les sensacions. La sabonera significa el fracàs, em deia greument. Es posava unes peces de cautxú entre les cuixes per mantenir-les juntes juntes, suturar-se les cames de dalt a baix, tancar-les amb cremallera, com deia ella. I sentir les plantes dels peus batre com una aleta. Feia progressos, però continuava remugant: dins l'aigua, ja es veia, continuava tenint dues cames diferents; ella podia oblidar-se'n, però era evident que els altres no veien altra cosa. I llavors els braços que feien crol, com si una sirena pogués fer crol! No, em deia, l'ideal seria ficar-me dins un vestit

especial, fet a mida, que convertís les cames en una cua llarga amb un aleró a l'extrem. I que pogués, naturalment, mantenir els braços aferrats al llarg del cos.

Una cua llarga, per a mi, era una cosa molt diferent, un somni més bast, menys ensucrat, més estrany, que solcava unes aigües més tèrboles que les aigües perlades d'estil Disney. A més, en aquella època l'Adèle s'havia posat a escoltar en bucle els discos de Freddie Mercury, més ben dit de Queen; a la seva habitació, pel carrer amb auriculars, per tot arreu, ho hauria fet a la piscina si hagués pogut. És vellut, em deia, escolta-ho, vellut no, una matèria més irreal, més difusa, indeterminada, ni home ni dona, m'entens?, la vida en estat pur que encara no ha triat el seu camp, la seva forma, ja veus què vull dir. Tu ets la més lletraferida, Rachel, hauries de trobar la paraula justa. De fet, jo no ho veia del tot clar, i suggeria els llimbs, potser? Però l'Adèle ni em sentia, i continuava, sents aquesta zona de la veu?, no hi ha res més encisador que això, és una cosa pura, una cosa sense nom, no li puc donar un nom, au, ajuda'm. Un no-sé-què?, deia jo desesperadament talossa, sense trobar res més que aquesta pobra perífrasi suada, i llavors l'Adèle tornava a començar, no, seria com una mescla d'aigües en un lloc de la terra completament secret, imagina-t'ho una mica. Jo no m'ho imaginava. Mai havia somiat res semblant, però per a l'Adèle el somni era això, home i dona a la vegada, a dalt, la seva nuca, les espatlles gràcils, i a baix, la grossa cua de sirena que solcava aigües mesclades. Davant la Vera, que plorava els seus «penjada» i els «per què», aquesta cua xopa la veia en un ganxo, com una vulgar cua de peix que ja no solcaria mai res més. Un trofeu absolutament menyspreat.

Vaig deixar la Vera a la porteria i vaig cercar al meu telèfon una versió de «The Show Must Go On» d'en Freddie, i així, amb el so de fons d'aquesta simfonia magnífica i lúgubre, vaig pujar els quatre pisos.